

Hemző Csenge

Álmok veszni

Az utcában már mindenkinek Discman lógott ki a zsebéből, én viszont büszkén szorongattam a Walkmanemet, amit tavaly karácsonyra kaptam. A papa folyamatosan ígéreti, hogy megveszi majd a legújabbat, hiszen most már új állása van. Egy darabig anya járt el dolgozni, a papa pedig itthon dolgozott a házban, de pár hónapja az egyik barátja beajánlotta valahová. Érdekes hely lehet, a papa mindig olyan ideges reggelente, amikor elindul. Sokat készülődik, inget hord és fésülködik. Az előző munkahelyére mindig jókedvűen ment a kék overáljában, ami a nap végére fekete foltokkal lett felszerelve, érthetetlen. Mondjuk, jobban örülnék egy új focilabdának, olyan fényes, szép, műbőrnek, mert amivel gyakorolni tudok itthon, az már túlságosan kikopott.

Ha felnövök, focista leszek. Ezt sűrűn mondogatom. Aztán a papa csak legyint, azt mondja, nem tudhatom én azt. Így szoktunk összevitatkozni. Mert szerintem tudhatom, őszinte meg nem, merthogy ő tízéves korában mozdonyvezető akart lenni aztán néztek csak rá, mi lett belőle. Azt nem tudom ugyan, mi lett belőle, de nem mozdonyvezető. A mama mindig meghallgatja, amikor elmesélem neki, mekkora gölt rúgtam Halas Bálintnak a városi pályán, amikor időnként beszőkünk játszani. Bálint a kapus, mert ő aztán nem futna a labda után, meg amúgy is, falába van. Peti a védő, Áron a másik támadó. Előfordul, hogy egymás ellen játszunk, néha hozzánk verődik pár idősebb fiú a másik utcából, akkor meg ellenük játszunk. Azt senki se vitatja soha, hogy én rúgok a legjobban kapura. Mindig mondják, hogy belőlem egyszer majd nagy csatár lesz, olyan leszek, mint Ronaldinho. Bárcsak így lenne. Villámként cikázik át a pályán, kicselezi az összes útjában álló ellenfelet, kapura tör és mesterien irányítja a labdát a hálóba. A lelátó felugrik, kiabálnak és őt éltetik. Bárcsak egyszer az én nevemet harsogná egy egész stadion. *Fekete Robi, Fekete Robi*, visszhangozna a lelátó én meg csak állnék a szögletzászlónál és hallgatnám.

A papa szerint ilyenekből nem lehet megélni, mert nem vagyok brazil, se spanyol, se angol, egy magyar fiúnak pedig dolgoznia kell, méghozzá nagyon keményen. S ilyenkor megint kicsit veszekedünk, mert én a labdával együtt képzelem el az életem, ő meg egy könyv mellett, ekkor én elszaladnék, ő meg visszaránt. De a mama mindig megnyugtat.

– Robi, ezt nézd, Robi! – szalad utánam egyik délután Áron, valami papírt lóbált vadul, arcán izgatottság. Beért engem, és lassan, tagoltan olvasni kezdte úgy, ahogy egy tizenkét éves legjobb tudása szerint olvasni tud. – *A városi futballcsapat selejtezőt hirdet olyan 8 és 12 év közötti fiúknak, akik szeretnék az akadémiánkon tanulni. A próbajátékot vasárnap reggel nyolckor tartjuk a városi futballpályán. Cipőt és sportos felszerelést mindenki hozzon magával* – dadogta lassan. Alig bírtam kivárni, hogy végigszenvedje ezt a pár mondatot, annyira belelkesültem. Ez nekem lett kitalálva.

– Úristen, Áron... Lehet, hogy bekerülhetünk a városi akadémiára? – fogtam a fejem, ami hirtelen olyan nehéznek tűnt. Egész nap azzal fogalakozni, amit mindig is szerettem volna, tanulni a legjobbaktól a városban, és ha felvesznek, végre a papa se gondolja majd, hogy nincs értelme rúgni a labdát.

– Be fogunk kerülni – paskolta meg a vállam. Ő is meg akarta mutatni.

Mint ahogy rajtunk kívül kétszáz másik gyerek, akikkel szembe találtuk magunkat vasárnap reggel a sportpályán. Mindenhol fiúk, az őket kísérő és biztató családtagok, labdával dekázók, menő mezben. Én egy fehér pólót vettem fel, a cipőm is nagyon kopott és szorít is már, de a papa erre nem akar pénzt fizetni, szerinte játszani akármiben lehet. Kezet fogott egy pár felnőttel, akik szintén elkísérték a fiaikat. Tulajdonképpen egy idő után is elvesztettem a szememmel, talán csatlakozott egy öltönyös társasághoz, mikor befutottam a pályára.

Az első forduló erőnléti volt. Futni kellett, körbe a pályán, fel a gátra, aztán vissza. Aki a leggyorsabb volt, az bekerült. Nem bírta már a tudóm a végét, pedig sokáig az élvezőnyben mentem.

A második feladat ügyességi, labdavezetés. Szlalom a bóják között, megkerülni egy embert,

visszafelé is, majd a végén egy csel. A visszafelé futásnál a túl nagy lendülettől átestem a labdán és egy hatalmasat csúsztam az enyhén vizes talajon. Nem segített sokat a cipőm sem, aminek a talpa még jobban csúszkált a műfűvön, amin az ügyességi feladatot gyakoroltuk.

A harmadik és egyben utolsó próba a kapura rúgás maradt. Az eddig teljesen elvesztett önbi-zalmam kezdett visszatérni. Tudtam, hogy remekül csinálom, azt is tudtam, hogy képes vagyok rá. Elhittem, hogy sikerülhet, ahogy Ronaldinonak is. Ezt a feladatot már csak húszan csinál-tuk, a többiek vagy maguktól kiálltak, néhányukat pedig elküldték. A kapuban álló hatalmas férfi egy profi kapus volt, alig nyújtózkodva elérte a felsőlécet. Oldalt az emberek dohányoztak, napraforgómagot köpködtek a pálya szélére és mindenki a saját fia nevét kiáltozta erőlesen. Az én nevem nem hallottam.

Szinte senki sem talált be, amikor következtem. A kezembe dobták a labdát, már sáros és vizes volt. A festett pontra helyeztem. Soha nem rúgtam még meg ezt a bőrt úgy, hogy tétje legyen. Én csak focizni akarok, játszani, azt csinálni, amit szeretek. Szinte oda se nézve egy óriási kiflit kanyarítottam a labdába, ami a hálóőrt megzavarva egyenesen a kapu bal sarkában landolt. A zsebemben éreztem a bejutást. Fel fognak venni, focista lesz belőlem, stadionokat fogok megtölteni a csapatommal és a nevemet fogják majd kiabálni, ahogy gólt ünnepelünk a szögletzászlónál.

Csak egy embert választottak, rajtam kívül pedig senki sem tudta berúgni. Büszkén feszítet-tem a többiek közt, amíg vártuk, hogy bemondják az utolsó nevet a mikrofonba.

– Köszönjük, hogy eljöttetek fiúk. Aki idén nem került be az akadémiára, az se keseredjen el, jöjjön legközelebb is. Az utolsó név pedig Köteles István. Köszönöm szépen a figyelmet, további szép napot – hajolt el a mikrofontól az őszülő úr.

Ez mégis hogy lehetséges? De hát én rúgtam be, nekem kellett volna bejutni! Csak nekem sike-rült kicselezni a kapust, én voltam az, én, nem Köteles Pisti, ÉN! A papát kerestem idegesen, a szívem zaklatottan dobogott, mindenki elindult körülöttem, a zűrzavarban elveszve éreztem magam.

– Papa! – szaladtam hozzá, amint megpillantottam az öltönyös társaságban. – Papa ez nem lehet, csak nekem sikerült berúgni a büntetőt, biztosan rosszul mondták be, papa, menj és intéz-kezdj! – húzogattam az ingujját a könnyeimmel küszködve.

– Robi, fejezd be! Csöndesebben! Nem rontották el, biztosan Pisti jobb volt ma, mint te, viseld a következményét emelt fővel – utasított.

Hát az meg mit jelent? Mit jelent, hogy viseljem emelt fővel? De hiszen én voltam a jobb. Nekem kellett volna bejutnom.

– Gratulálok István a fiadnak, remekül játszott ma! Egyszer nagy játékos lesz belőle, majd néz-hetjük a tévén – fogott kezét a papa széles vigyorral a száján az egyik kövér, öltönyös férfival. A kövér férfi elnyomta a csikket a korláton és megrázta a papa kezét.

– Aztán ne késs reggel Andriskám, szólj fel a titkárnőmnek az értekezlet előtt – biccentett nagy mosoly kíséretében.

– Úgy lesz, úgy lesz – intett a papa, aztán megfogta a kezem és húzott magával a kijárat felé.

– Papa, én ezt nem értem – ráztam a fejem továbbra is értetlenkedve.

– Nem is kell, fiam. Tanulni, azt kell! A matematikát kell megérteni, ezen nincs mit megérteni...

– De hát jobb voltam, mint az a fiú – csaptam a térdemre dühösen, mire a papa visszakézből lekevert nekem egy óriási pofont. Mereven álltam az utcán, arcom megdermedt a rémülettől.

– Elég legyen már! Nem a te dolgod. A te dolgod, hogy tanulj, hogy egyetemre menj és jó mun-kád legyen, hogy később majd a te fiad is mindent megkaphasson – oktatott ki a mutatóját fenyegetően felém tartva.

Sohasem féltem a papától, de akkor nagyon. Mert nem értettem semmit. Jobb volt, amíg nem értettem.

Hemző Csenge (2003) gyulai származású, harmadikos gimnazista. Magyar tagozatos, mindig is érdekelte az irodalom. Zenét is tanult, futballozott is, de az irodalom, az olvasás szeretete állandó szerepet játszik az életében.